

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010301
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118010301.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského na neverejnom zasadnutí konanom dňa 23.09.2021, v trestnej veci proti obžalovanému P.Š. Č. a spol., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a iné, o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/14/2018 zo dňa 06.05.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec obžalovaných P. Č., rod. M., nar. XX.XX.XXXX K. Z., trvale bytom S., G. XXX/X, F. Z. a K. I., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom S., G. XXX/XX, F. Z., pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkom základe, že

- v Prešove v chirurgickom monobloku FNSP J.A.Reimana na ul. Hollého 14, dňa 28.04.2017, v čase okolo 16.30 hod., vo vestibule urgentného príjmu, fyzicky napadli A. D., po tom, čo ho do priestoru nemocnice doviezla sanitka RZP po predchádzajúcej bitke v obci S., pričom P. M. ho udrel päťou do tváre pod ľavé oko, následkom čoho spadol na zem a K. I. ho kopol nohou do tváre oblasti nosa, čím takto poškodenému A. D. spôsobili pomliaždenie očnej oblasti vľavo a krvácanie z nosa, postúpil Okresnému úradu Prešov, Odbor všeobecnej vnútornej správy, nakoľko skutok možno posúdiť ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení.

Proti tomuto uzneseniu podal, v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť okresný prokurátor, ktorú následne písomne odôvodnil. V dôvodoch sťažnosti, poukazujúc na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa, odkazoval na obsah výpovedí oboch obžalovaných, ako aj svedkov Z. P., X. D., poškodeného A. D., ktorých obsah je aj súčasťou odôvodnenia napadnutého uznesenia, pričom s poukazom na tieto výpovede a ďalšie vykonané dôkazy uviedol k osobám obžalovaných, že obžalovaný P. Č. má štyri záznamy v registri trestov, naposledy bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/113/2012 zo dňa 22.03.2013 uznaný vinným zo zločinu sexuálneho zneužívania, kde mu bol uložený trest odňatia slobody na 2 roky a 1 mesiac, podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 rokov, ktorá skončila dňa 21.05.2016. Má tiež evidovaný jeden priestupok proti občianskemu spolunažívaniu proti svojej družke W. Č.D.. Obžalovaný K. I. bol tiež štyrikrát súdne trestaný, v troch prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, avšak rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/35/2014 zo dňa 17.07.2014 bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, podmienene odložený na skúšobnú dobu 4 rokov. Opakovane sa tiež dopúšťa priestupkov na úseku cestnej premávky

a má evidované aj priestupky proti občianskemu spolunažívaniu. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti, teda vykonané dokazovanie a charakteristiku osôb oboch obžalovaných mal za to, že dňa 28.04.2017 došlo vo vestibule urgentného príjmu FNsP Prešov ku konfliktu, ktorý spočíval vo fyzickom napadnutí poškodeného A. D. obžalovanými, kde obžalovaný Č. ho udrel rukou do ruky a do tváre a obžalovaný I. mu dal facku a kopol ho do oblasti nosa, čím obžalovaní napadli na mieste verejne prístupnom poškodeného a útok nepopreli ani oni sami.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že obžalovaný I. spáchal tento skutok v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia iného trestného činu, v súvislosti s už spomínaným odsúdením vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/35/2014. Vzhľadom na jeho osobu, kriminálnu minulosť, doterajšiu neúčinnosť podmieneného trestu vo vzťahu k jeho náprave a na zabezpečenie ochrany spoločnosti je toho názoru, že napadnuté uznesenie odporuje zásadám Trestného zákona. Poukázal aj na miesto spáchania skutku, na mieste verejne prístupnom v priestoroch FNsP Prešov, ktoré používa výsadu osobitnej verejnej inštitúcie, kde sa liečia chorí pacienti, kde sú lekári a iný zdravotnícky personál a bol spáchaný verejne, za účasti týchto osôb a značne brutálnym spôsobom. Závažnosť skutku je zvýšená aj tým, že poškodenému boli spôsobené zranenia špecifikované v skutkovej vete a teda nepochybne došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v spolupáchateľstve a vo forme priameho úmyslu. Nie je podstatné, že sa v tomto prípade nejedná o súbeh s prečinom ublíženia na zdraví. Uvedené konanie teda nie je možné posudzovať ako priestupok, ale ako vyššie uvedený trestný čin. Zároveň zdôraznil aj to, že obžalovaní už boli uznaní za vinných zo žalovanej trestnej činnosti zrušeným rozsudkom zo dňa 14.05.2019, ktorý bol síce zrušený odvolacím súdom, ale z iných dôvodov. Záverom navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prešov, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd, ako súd sťažnostný, v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná.

Úvodom krajský súd uvádza, že v prejednávannej veci boli obžalovaní uznaní za vinných rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/14/2018 zo dňa 14.05.2019, za čo obžalovanému P. Č. bol uložený podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona a § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia na 18 mesiacov a obžalovanému K. I. podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, § 37 písm. m) Tr. zákona, § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona a § 49 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením krajského súdu zo dňa 09.09.2020 bol uvedený rozsudok zrušený v celom rozsahu a vrátený súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd v zrušujúcom uznesení okrem pochybení týkajúcich sa ukladania trestu konštatoval určité pochybnosti ohľadom samotného priebehu skutku a považoval vykonané dokazovanie vo vzťahu k správne a úplne zisteniu skutkového stavu za neúplné, pričom poukázal na celkové okolnosti spáchaného skutku, aj udalosti, ktoré mu predchádzali. V tomto smere krajský súd najmä konštatoval, že úlohou súdu prvého stupňa po vrátení veci má byť doplnenie dokazovania v tom smere, že bude potrebné opätovne predvolať obžalovaných, týchto vypočuť a tieto ich výpovede pred súdom na hlavnom pojednávaní, v spojení s prípadným odstraňovaním rozporov s ich predošlou výpoveďou z prípravného konania, porovnať a konfrontovať predovšetkým s výpoveďou poškodeného A. D., ako aj ďalšími dôkazmi a aj výpoveď poškodeného vyhodnotiť z hľadiska jej vierohodnosti vzhľadom na to, že aj podľa vlastných slov mal byť pod vplyvom alkoholu a tiež vzhľadom na záver vyšetrovania v súvisiacej veci OR PZ Prešov ČVS: ORP-437/1-VYS-PO-2017. Ďalej sa mal súd prvého stupňa, na základe takto doplneného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, zaoberať tým, či ku skutku došlo a ako presne prebiehal skutkový dej, teda či popis skutku tak, ako bol uvedený v obžalobe, zodpovedá vykonanému dokazovaniu, prípadne skutkovú vetu upraviť, a následne, pokiaľ dôjde k záveru, že k napadnutiu poškodeného zo strany obžalovaných došlo, bude musieť posúdiť skutok z hľadiska závažnosti v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 Tr. zákona. Na podklade vykonaného dokazovania mal postupovať v zmysle § 2 ods. 10 Tr. poriadku, vyhodnotiť dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom po opätovnom rozhodnutí bude nevyhnutné, aby súd prvého stupňa svoje rozhodnutie

aj náležite odôvodnil tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Súčasne bolo povinnosťou prvostupňového súdu sa aj náležite vysporiadať aj s okolnosťami týkajúcimi sa ukladania trestu načrtnutými krajským súdom, a to po oboznámení spisu vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/35/2014, za predpokladu, že obžalovaných opätovne uzná vinnými.

V nadväznosti na uvedené je potrebné konštatovať, že po zrušení a vrátení veci sa prvostupňový súd riadil pokynmi odvolacieho súdu, keď na hlavné pojednávanie predvolal za účelom ich vypočutia oboch obžalovaných, pričom títo využili svoje právo a vypovedať odmietli. Vzhľadom na túto skutočnosť tak súdu prvého stupňa neostávalo nič iné, len vychádzať z ďalších vykonaných dôkazov, vrátane prečítaných výpovedí obžalovaných z prípravného konania ešte na hlavnom pojednávaní dňa 22.11.2018.

Za tejto situácie odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>

Proti rozsahu vykonaného dokazovania v zásade nič nenamieta ani krajský prokurátor vo svojej sťažnosti, nesúhlasí však s tým, ako prvostupňový súd vykonané dôkazy hodnotil a ako konanie obžalovaných následne právne posúdil, predovšetkým čo sa týka splnenia podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona.

Ďalej krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Úvodom krajský súd uvádza, že súd prvého stupňa správne ustálil skutkový priebeh konania obžalovaných, o ktorom vzhľadom na vykonané a dostupné dôkazy neboli dôvodné pochybnosti a bolo preukázané, že samotný skutok, ktorý sa kladie obžalovaným za vinu, sa stal, má formálne znaky trestného činu a spáchali ho obžalovaní. Aj podľa názoru krajského súdu, vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané, že obžalovaní sa spoločne dopustili konania, ktoré formálne spĺňa znaky žalovaného trestného činu. Obžalovaní po formálnej stránke naplnili všetky znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona, keďže sa dopustili spoločným konaním fyzicky na mieste verejne prístupnom výtržnosťou tým, že napadli iného. Napriek uvedenému však súd prvého stupňa neuznal obžalovaných vinnými zo spáchania uvedeného skutku, ale rozhodol o postúpení veci orgánu príslušnému na prejednanie priestupku.

Toto svoje rozhodnutie oprel predovšetkým o záver, že v tomto konkrétnom prípade nejde o prečin z hľadiska nenaplnenia materiálnej stránky trestného činu, pričom aplikoval ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona, tzv. materiálnej korektív, keď konštatoval, že závažnosť činu, ktorého sa mali dopustiť obžalovaní, je nepatrná a z uvedeného dôvodu z materiálneho hľadiska nejde o prečin, ale len o konanie, ktoré môže vykazovať znaky priestupku. S týmto záverom sa po preskúmaní napadnutého uznesenia, obsahu spisu, ako aj sťažnostných námietok okresného prokurátora, stotožnil aj krajský súd.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku, súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch (zákon č. 372/1990 Zb.), priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok

vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia. Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia sa do plynutia lehoty podľa odseku 1 nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie.

Čo sa týka preukázania samotného spáchania žalovaného skutku na základe vykonaného dokazovania, obžalovaných z jeho spáchania usvedčuje predovšetkým výpoveď svedka - poškodeného A. D., ktorý v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní popísal priebeh skutku, keď uvádzal, že bol dovezený sanitkou na ošetrovanie a obžalovaní sedeli na lavičke a on sa postavil z vozíčka a prišli k nemu, kde najprv M. ho udrel do ľavého oka a keď bol na zemi I. ho kopol do tváre a začal krváčať z nosa a keď ho udreli, povedali, že to má za to, že si začína s veľkou rodinou. Tomuto incidentu predchádzala bitka na ich pozemku a nachádzali sa tam aj SBS-kár a lekári a po incidente sa posadil na lavičku a bol ošetrovaný. Obžalovaných pozná dobre a najprv dostal útok od M. a potom ho kopol I.. Pri páde sa o nič neudrel a poprel, aby on napadol M. ako prvý. V čase skutku, keď bol privezený do nemocnice, mal vypité, lebo vypil dve fľaše vína a on žiadnym spôsobom nezaútočil fyzicky a ani slovne na niekoho z obžalovaných. Okrajovo jeho výpoveď, resp. incident potvrdzujú vo svojich výpovediach aj ďalší svedkovia, keď svedok X. D. v podstate potvrdil, že obžalovaný I. udrel do tváre poškodeného, ktorý spadol, v čom sa ale zhoduje s výpoveďou samotného I., ktorý tento úder sám uznal. Svedkovia D. a D. videli konflikt až v čase, keď už boli zainteresované strany v sebe, pričom k detailom sa nevedeli vyjadriť, pričom sa vyjadрили, že konflikt nebrali ako nejaký vážny a že takéto konflikty sa vyskytujú pravidelne.

Ako už krajský súd konštatoval v zrušujúcom uznesení, pre náležité zistenie skutkového stavu bez akýchkoľvek nezrovnalostí a pochybností by bol kamerový záznam, ktorý však orgány činné v trestnom konaní ako dôkaz nezabezpečili včas a keďže nemocnica archivuje záznamy iba 7 dní, napriek snahe súdu prvého stupňa sa už kamerový záznam nepodarilo zabezpečiť, a to aj napriek tomu, že určitý čas bezprostredne po incidente záznam existoval, keďže vestibul je kamerovým záznamom snímaný, čo potvrdil svedok Zajac. Súd však musí za tejto situácie vychádzať z dôkazov, ktoré reálne k dispozícii má, na ich základe utvoriť nepochybný záver, či sa stal skutok, ktorý sa obžalovaným kladie za vinu, či sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, či tento skutok má znaky trestného činu a či ho spáchali obžalovaní. Tento dôkaz tak už reálne nemohol byť vykonaný, preto súdu prvého stupňa neostávalo nič iné, len vychádzať z dostupných dôkazov a tieto vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti. Krajský súd tiež v zrušujúcom uznesení, vzhľadom na tieto okolnosti, uložil prvostupňovému súdu aj priamo na hlavnom pojednávaní vypočuť oboch obžalovaných (keďže v konaní pred zrušením rozsudku vypočutí pred súdom neboli), ktorých výpovede v konfrontácii s výpoveďou poškodeného mohli za istých okolností prispieť k ustáleniu skutkového deja, prípadne aj k intenzite útokov, spôsobu spáchania (prokurátor uvádza v sťažnosti „spáchanie skutku značne brutálnym spôsobom“), ani k tomuto však, z dôvodu využitia ich zákonného práva odprieť výpoveď, nemohlo dôjsť.

Súd prvého stupňa teda správne vychádzal v tomto smere len z výpovedí obžalovaných prečítaných na hlavnom pojednávaní dňa 22.11.2018, keď v prípravnom konaní obžalovaný Č. k samotnému skutku uviedol, poškodený najprv napadol jeho a až následne on udrel poškodeného a rovnako obžalovaný I. uviedol, že prišiel do nemocnice, kde bol konflikt medzi A. D. a P. M., kde on odtiahol D. k dverám a dal mu facku a určite poprel, aby obžalovaného kopol. Z uvedeného je zrejmé, že samotní obžalovaní nepopierajú vzájomný konflikt, avšak ho popisujú odlišne oproti poškodenému, pričom napriek snahe súdu prvého stupňa (a krajského súdu v zrušujúcom uznesení), nedošlo v tomto smere k odstráneniu uvedených odlišných popisov incidentu.

Spôsobenie zranení poškodeného (nie ich príčinu a mechanizmus, čo uvádzal len poškodený) preukazuje lekárska správa z jeho ošetrovania s konštatovaním tržnej rany v záhlaví vľavo, pomliaždenia pravého oka a taktiež pomliaždenia ľavého bedrového kĺbu a bedrovej oblasti. Z lekárskej správy je tiež zrejmé, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu.

Na strane druhej, keďže sa jedná o prečin, krajský súd zdôrazňuje, že pri skúmaní, či obžalovaný v konkrétnom prípade svojím konaním naplnil všetky znaky stíhaného prečinu, je konajúci súd, vychádzajúc z ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona, povinný vždy skúmať nielen formálne hľadisko, teda či obžalovaný po formálnej stránke naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu tak, ako sú definované v Trestnom zákone, ale aj stránku materiálnu, teda či ide o tak závažné konanie, ktoré presahuje mieru nepatrnosti, a teda či svojou závažnosťou dosahuje intenzitu trestného činu, teda či závažnosť takéhoto konania je vyššia ako nepatrná. K takémuto posúdeniu pristúpil aj súd prvého stupňa, pričom dospel k záveru, že v danom prípade je namieste aplikovať uvedené ustanovenie

a konanie obžalovaného, formálne vykazujúce znaky prečinu, z materiálneho hľadiska posúdiť ako konanie s nepatrnou závažnosťou. S takýmto posúdením sa stotožnil aj krajský súd, ktorý v plnej miere poukazuje na dôvody napadnutého uznesenia, pričom uvádza nasledovné.

V absolútnej väčšine prečinov aj po takomto skúmaní nie je možné použitie materiálneho korektívu, jeho aplikácia by mala byť skôr ojedinelá a mala by závisieť od okolností konkrétneho prípadu, po zvážení zákonom požadovaných aspektov, ktoré definuje predmetné ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zákona. Závažnosť prečinu určujú zákonom vymedzené kritériá, a to spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti), miera zavinenia a pohnútky páchatel'a. Ide o taxatívny výpočet skutočností ovplyvňujúcich závažnosť prečinu, ktoré vymenúva Trestný zákon. Na rozdiel od kritérií, ktoré boli určujúce pre vymedzenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti podľa predchádzajúceho Trestného zákona, kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tieto kritériá sa netýkajú subjektu trestného činu (páchatel'a), čím sa zvýrazňuje rovnosť všetkých pred zákonom, pričom niektoré okolnosti týkajúce sa osoby sú vyjadrené v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach, ktoré pri materiálnom korektíve posudzované sú v rámci skúmania okolností spáchania činu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne, bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Je preto potrebné tieto hľadiská posúdiť aj vo vzťahu k závažnosti prečinu v prejednávanej veci.

Z hľadiska spôsobu vykonania činu a jeho následkov, v rámci ktorého sa hodnotia okrem iného aj podmienky, ktoré boli na mieste činu a celková situácia, je potrebné uviesť, že konanie obžalovaných, ktoré samozrejme nie je možné zľahčovať, bolo zjavne súvisiace, resp. malo svoj pôvod v celkovom konflikte medzi nimi a rodinou poškodeného, bolo akousi reakciou na ich predošlé konanie a pokračovaním predchádzajúceho (pravdepodobne rozsiahlejšieho a závažnejšieho) incidentu, nebolo vopred plánované, následok, ktorý mal byť poškodenému spôsobený v podobe ľahkej ujmy na zdraví tiež nemožno s úplnou istotou špecifikovať vo vzťahu ku všetkým zraneniam, aká bola príčina tohto-ktorého zranenia, ktoré konkrétne bolo spôsobené už pôvodným konfliktom, keďže poškodený sa dostavil do nemocnice na vyšetrenie už s určitým rozsahom poranení (aj keď je nepochybné, aké celkové zranenia mal v čase po skutku), pričom nie je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, ktoré zranenie bolo spôsobené výhradne útokom vo vestibule a ktoré úderom od konkrétne ktorého obžalovaného. K útoku došlo vo vestibule urgentného príjmu v napätej atmosfére, umocnenej vzájomnou bitkou ešte v obci S., vzhľadom na celkové okolnosti prípadu opäť pravdepodobne po vzájomných provokáciách aj vo vestibule urgentného príjmu, čo nepriamo sa dá vyčítať aj z výpovedí ďalších vypočutých svedkov. Navyiac, aj samotný poškodený A. D. vo svojej výpovedi z prípravného konania uviedol, že na vyšetrení v nemocnici bol so zraneniami, ktoré mu boli spôsobené ešte pri bitke v obci Svinia a že aj celkovo väčšina zranení mu bola spôsobená ešte pri tejto prvotnej bitke. Rovnako poškodený priznal, že bol pod vplyvom alkoholu, keď vypil dve fľaše vína. Nemožno teda opomenúť, že výraznú úlohu v celom konflikte, ako aj v udalosti tomuto predchádzajúcej, zohral alkohol.

Čo sa týka okolností, za ktorých bol čin spáchaný, tu treba v zmysle ustálenej judikatúry hodnotiť predovšetkým poľahčujúce a priťažujúce okolnosti podľa § 36 a § 37 Tr. zákona, kde sú čiastočne obsiahnuté aj určité aspekty týkajúce sa subjektu trestného činu, ktorý sa sám osebe pri tomto skúmaní neposudzuje, ale aj ďalšie konkrétne a špecifické okolnosti toho-ktorého prípadu. Je potrebné konštatovať, že na strane obžalovaných neboli zistené žiadne poľahčujúce okolnosti, ako ich definuje ustanovenie § 36 Tr. zákona, avšak ani okolnosti priťažujúce a ich predošlé odsúdenia sú staršieho dáta. Z hľadiska celkového kontextu okolností prípadu je však potrebné opätovne poukázať na celý sled udalostí predmetného dňa, čo správne konštatoval aj prvostupňový súd, keď uviedol, že šarvátka medzi obžalovanými a poškodeným v obci S., ktorá žalovanému skutku predchádzala, bola riešená samostatne na OR PZ, Odbor kriminálnej polície Prešov pod ČVS: ORP-437/2-VYS-PO-2017, kde konanie bolo ukončené návrhom vyšetrovateľa na postúpenie veci Okresnému úradu Prešov, odbor všeobecnej vnútornej správy, nakoľko konanie by mohlo byť posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že išlo o obdobné konanie a medzi totožnými osobami a išlo o primárnu príčinu konfliktu, ktorý sa odohral skôr ako posudzovaný skutok a tento bol iba následok prvotnej šarvátky. Pri samotnom skutku nedošlo k ťažkému následku a poškodený mal utrpieť drobné poranenia, teda nešlo o trestný čin proti zdraviu a iba o prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Podľa názoru krajského súdu, nebol preukázaný ani prokurátorom konštatovaný značne brutálny spôsob spáchania skutku.

Nakoniec je nevyhnutné posúdiť aj mieru zavinenia páchatelov a ich pohnútky, keď síce je prítomné úmyselné zavinenie obžalovaných (konanie bolo nepochybne zavinené, keďže fyzicky napadli poškodeného z vlastnej vôle, ktorej prejav našiel vyjadrenie vo vonkajšom svete), avšak miera úmyselného zavinenia, ako súčasť subjektívnej stránky, bola určitým spôsobom znížená z dôvodu, že sa jedná o dlhšiu dobu konfliktné a narušené vzťahy medzi dvomi skupinami, kde je evidentné vzájomné, nie iba jednostranné nepriateľstvo a ako už bolo vyššie uvedené, predmetný incident sa dal chápať ako dohra predchádzajúceho, ktorý bol samostatne posudzovaný a vyhodnotený rovnako „len“ ako priestupok. Aj z výpovede svedkov P., D.W., D. W. D. viac-menej zhodne vyplynulo, že k incidentu, vrátane fyzickej potýčky medzi oboma stranami konfliktu došlo, pričom ani jeden zo svedkov si nepamätal presne, kto koho prvý napadol, akým spôsobom presne prebiehal konflikt a kto koho udieral. Brali to ako vzájomný konflikt, ku ktorým dochádza aj v priestoroch nemocnice relatívne často. Nemožno tiež opomenúť ani tú skutočnosť, že hoci sa jednalo o spolupáchatelstvo, keď síce sú obaja obžalovaní spoluzodpovední za spoločné konanie, ak sa hodnotí čiastočný útok toho-ktorého obžalovaného, tak zo strany obžalovaného I. sa malo jednať o kopnutie do oblasti nosa, zo strany obžalovaného Č. úder päšťou pod ľavé oko, pričom je potrebné zdôrazniť, že sa jednalo o tieto jednorazové údery a v bitke obžalovaní nepokračovali.

Vo vzťahu k sťažnostným námietkam okresného prokurátora týkajúcich sa osobných pomerov obžalovaných, predovšetkým vo vzťahu k ich trestnej minulosti s tým, že obžalovaný I. sa mal predmetného konania dopustiť počas plynutia skúšobnej doby. Je potrebné, ako už bolo načrtnuté vyššie, uviesť, že hodnotenie okolností týkajúcich sa samotného subjektu, teda páchatela, pri posudzovaní prečinu podľa 10 ods. 2 Tr. zákona neprichádza do úvahy, keďže by sa tým narušila zásada rovnosti subjektov. Inak povedané, súd pri hodnotení materiálnej závažnosti nemá posudzovať, kto ho spáchal, ale to, aká je jeho závažnosť. Len na margo toho, že obžalovaný I. sa mal dopustiť predmetného konania v rámci skúšobnej doby krajský súd poukazuje na svoje závery v zrušujúcom uznesení, že z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/35/2014 nevyplýva, aby bolo rozhodnuté o tom, že sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil. Nakoľko od uplynutia skúšobnej doby uplynuli už 2 roky a nedošlo k rozhodnutiu o neosvedčení sa v skúšobnej dobe bez toho, aby mal obžalovaný na tom vinu, v súlade s ustanovením § 52 ods. 3 Tr. zákona má za to, že sa v skúšobnej dobe osvedčil, a to aj napriek tomu, ak sa proti odsúdenému vedie v tejto lehote trestné stíhanie pre iný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe. Vzhľadom na fikciu osvedčenia, ktorá má za následok, že sa na páchatela hľadí, akoby nebol odsúdený, krajský súd pripomína, že v neprospech obžalovaného nemožno túto okolnosť už v súčasnej dobe pričítať.

Nedá sa tiež stotožniť so sťažnostnou námietkou, že odvolací súd zrušil pôvodný rozsudok z úplne iných dôvodov. Krajský súd totiž už v zrušujúcom uznesení okrem iného konštatoval, že je tiež namieste v prejednávanej veci konanie obžalovaných skúmať a posudzovať aj z hľadiska závažnosti, či jej intenzita naozaj dosiahla úroveň trestnej činnosti alebo sa ich konanie nedá posúdiť miernejšie, čo súd prvého stupňa pri opätovnom prejednaní veci vykonal. Pri hodnotení dokazovania je potrebné vychádzať zo širších súvislostí a konanie obžalovaných by malo byť posudzované práve aj v kontexte vyššie uvedeného a v súvislosti s týmto konaním je potrebné nazerať aj na výpoveď A. D., ktorá je prakticky jediným priamym dôkazom svedčiacim proti obžalovaným, aj keď bolo v možnostiach orgánov činných v trestnom konaní objektivizovať konanie obžalovaných už spomínaným zabezpečením kamerového záznamu.

Hodnotiac teda jednotlivé, vyššie uvedené hľadiská, majúce vplyv na posudzovanie závažnosti konania obžalovaných, vykazujúceho inak formálne znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, a to spôsob vykonania činu, spôsobený následok, sčasti aj okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatelov dospel krajský súd k záveru, že preukázaná závažnosť ich konania v kontexte vyššie uvedených skutočností z materiálneho hľadiska je nepatrná, a preto v prejednávanej veci nejde o trestný čin. Konanie obžalovaných v nadväznosti na vyššie uvedené môže byť, podľa názoru krajského súdu, nepochybne posudzované ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, keďže ešte neuplynula lehota 2 rokov na prejednanie priestupku v zmysle § 20 zákona o priestupkoch z dôvodu, že bolo proti obžalovaným vedené trestné stíhanie, ktorého doba sa do tejto lehoty nezapočítava. Preto správne postupoval prvostupňový súd, keď rozhodol o postúpení veci orgánu príslušnému na konanie o priestupku. Aj keď vzhľadom na už uvedené skutočnosti, predovšetkým na neexistenciu kamerového záznamu a odmietnutie výpovedí na hlavnom pojednávaní

zo strany obidvoch obžalovaných, neboli úplne vyriešené všetky skutkové pochybnosti, prezentované aj krajským súdom v zrušujúcom uznesení a na ktoré bolo poukázané aj vyššie pri hodnotení závažnosti spáchaného prečinu, avšak aj napriek tomu je možné uzavrieť, že skutkový priebeh udalosti uvedený vo výroku napadnutého uznesenia, definujúci konanie obžalovaných a naplňajúci znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, je aj za tejto dôkaznej situácie udržateľný. V konečnom dôsledku sa so všetkými uvedenými skutočnosťami bude musieť vysporiadať orgán príslušný na konanie o priestupku, ktorému bude vec postúpená a ktorý bude toto konanie vykazujúce znaky priestupku objasňovať.

Za takéhoto stavu, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, je aj krajský súd toho názoru, že skutok, ktorý sa obžalovaným kladie za vinu, pri komplexnom vyhodnotení všetkých aspektov v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona, nie je trestným činom, rozhodnutie súdu prvého stupňa je zákonným a vecne správnym, a preto sťažnosť okresného prokurátora postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol ako nedôvodnú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.